

villing blev givet. Den var heller ikke dengang forebragt Ministeriet saa fuldstændig forberedt, at det kunde tage en Beslutning om Udførelsen af Foretagendet. Sagen forelaa blot saaledes, at hvis Communen var istand til at tilveiebringe saadanne Planer, som Indenrigsministeriet maatte finde gode og hensigtsmæssige, da kunde Indenrigsministeren benytte dette Samthkke fra Rigsdagens Side til at hve Communen et saadant Laan; men hvis saadanne Planer derimod ikke kom tilstede, saa vilde det være, som om der ikke var stillet Penge til Raadighed i dette Tiemed. Jeg kan nu ikke see rettere, end at Sagen, der jo har været Gjenstand for udførlige Forhandlinger mellem Communen og Ministeriet i det forløbne Aar, dog synes at være rykket saa vidt, at man endelig efter nogen Vasken og Jamlen er kommen til den fulde Overbeviisning om, at den eneste Art Brobygning, der under de givne Forhold er mulig, er ved Pontons, og jeg mener derfor, at man ikke skal gjøre det umuligt for Communen at faae Foretagendet udført, forsaavidt den bliver enig med Ministeriet om, at Pontonbroen udføres saaledes, som de forelagte Planer vise, eller med de Forandringer, som Ministeriet finde hensigtsmæssige, for heldbringende at udføre dette saa vigtige Foretagende, et Foretagende, der har staaet paa Dagsordenen igjennem en saa lang Række af Aar, som den høitærede Indenrigsminister saa varmt udtalte sig for under Finantslovens første Behandling, og som maa ansees for at være en overordentlig Bøjskerdsag for en heel Deel af Sylland. Jeg kan ikke Andet end paa det varmeste anbefale Thinget ikke at nægte det Samthkke, som jeg saaledes har foreskrevet givet. Dersom et saadant Samthkke gives, vilde jeg ansee det for at være en mægtig Spore for Communalbestyrelsen til at faae det fulde Sammenhold, den Enighed og den Energi, der behøves til at føre en saadan Sag igjennem, og

at Communalbestyrelsen da maa vide, at den, naar den nu anden Gang maatte forspilde Behyttelsen af et saadant Samthkke, som jeg haaber, at det høitærede Thing vil give, vil have større Vanskelighed ved at erholde det tredje Gang. Jeg troer derhos ogsaa, at Sagen er rykket et Skridt nærmere til at kunne bringes til Udførelse derved, at Spørgsmaalet med Hensyn til Færgelaugets Rettigheder nu er afgjort forsaavidt, at man ved Hjælp af en Dampfærge ikke kan tilveiebringe Forbindelsen uden at krænke Færgelaugets Rettigheder. Det andet Spørgsmaal, nemlig om Brobygning vil kunne udføres uden at give Erstatning til Færgelaugets, er vel endnu ikke afgjort ved Domstolene, men jeg har den Overbeviisning, at naar en saadan Bro slet ikke berører Færgelaugets Eiendom, saa vil dette ikke med Rette kunne gjøre Krav paa nogen Erstatning. Spørgsmaalet er jo, som sagt, vel ikke afgjort, men jeg har dog den bestemte Tro, at Færgelaugets under saadan Forudsætning ikke vil have noget Krav paa Erstatning. Det er dette Erstatningsspørgsmaal, som under alle de Forhandlinger, der have fundet Sted i Communen, har spillet en stor Rolle og har ført til Forvillinger med Hensyn til det Spørgsmaal, hvor man helst skulde bygge en saadan Bro, et Spørgsmaal, hvorom der maafsee endnu ikke er fuldstændig Enighed i Communen. Jeg troer imidlertid, at Communen, naar den gennem det Forslag, her er stillet, faaer Forventning om, at den endnu, naar den tager sig Ret sammen og anvender den tilbørlige Energi paa at faae denne Sag fuldført, kan faae Sagen igang, vil og bør bilægge al indre Tvistighed og snarest mulig see at komme til Enighed med Regjeringen. Jeg anbefaler saaledes særdeles, at den høitærede Indenrigsminister vil modtage det Samthkke, der foreslaaes givet, og at det høitærede Thing ikke vil nægte at give Samthkket.